

1211 – 11. desember

Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle. Rom 8: 32.

Hvert eneste hjerte skulle sannelig bli brennende av glede og kjærlighet, bare vi kunne få åndelige øyne og sinn til å fatte det vi leser i disse ordene. For her har vi et så stort bevis på Guds enestående kjærlighet og barmhjertighet, at det går langt ut over all menneskelig tenkning.

Og dette aller sterkeste beviset på Guds kjærlighet, sier altså apostelen, har vi i dette at Gud for vår skyld ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle. Dette er da også Skriftens store hovedbudskap, og det vi aller mest trenger både til liv og helliggjørelse. Men samtidig det vi har det aller største problem med å beholde i hjertene våre. Det er det vantroen, fornuften, følelsene, synden og djevelen aller mest tåkelegger for oss. Derfor vil vi nå studere litt nærmere hva som ligger i dette budskapet.

Apostelen sier altså at selve gaven er at Gud har gitt oss sin egen Sønn. Med disse ordene: «sin egen», understreker apostelen at Kristus er Guds sønn i egentlig mening. Altså av naturen Guds Sønn. I motsetning til dem som er Guds sønner av nåde, ved Åndens gjenfødelse.

Og det er bare i denne betydningen av at Gud har gitt oss sin egen Sønn, i ordets egentlige mening, at gaven er et bevis på Guds uendelige kjærlighet. Hadde Gud gitt oss en engel eller et høyt benådet menneske, hadde dette ikke vært noe bevis på at han også ville «gi oss alle ting med ham».

Her står vi altså overfor en gave som er større enn alt mulig annet. For apostelen trekker denne overbevisende slutningen: «Hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?»

Lovet være Herren! hans ord er sannferdig og klart: Kristus er Guds sanne og evige Sønn, han som løftene taler om helt fra verden ble til. Men hvor er det menneske på jord som fullkomment kan tro noe så stort? Kunne vi riktig tro dette, at Gud virkelig har gitt oss sin egen, evige Sønn for oss, da ville vi vel leve som i en drøm av bare salig undring, glede og kjærlighet.

Eller kan du tro dette, og likevel tvile et øyeblikk på at Guds hjerte er fullt av barmhjertig kjærlighet og omsorg for alt som heter menneske? Kan du tro at Gud gav sin éne Sønn for å bli vår bror og vår Frelser, ja, vårt offerlam? Og likevel samtidig tvile på at Guds nåde og kjærlighet strekker til i alle ting? Kan du tvile på at han vil gi oss alle ting med Sønnen?

Og dette beviset på kjærlighet vil bli ennå større for oss hvis vi virkelig får åpenbart hva som ligger i disse ordene: «ikke sparte ..., men gav ...» Dette sier oss noe om måten og hensikten med at Gud sendte sin Sønn til verden.

Når apostelen sier at Gud «ikke sparte» sin egen Sønn, ligger det i dette at det var et offer for Gud. Det var noe som kostet for Guds faderlige kjærlighet til Sønnen, å sende ham for å lide og dø. Faderen har liksom måtte overmanne sitt eget hjerte, sin kjærlighet til Den Enbårne. Og akkurat dermed gitt oss det sterkeste beviset på sin inderlige barmhjertighet overfor menneskene.

Så sa da også Gud til Abraham, da han skulle ofre sin sønn: «Nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke sparte din enbårne sønn for min skyld». Med disse ordene til Abraham viser Gud at det er dette som også var hans sterkeste bevis på den største kjærlighet han kunne vise oss; at det ikke var for

dyrebart offer for ham å gi sin Sønn som et offer for oss. Og selvsagt spesielt fordi han gav sin Sønn som et offer til den mest pinefulle lidelse og mest angstfulle død.

Dette vitner alle profetenes vitnesbyrd om. Det samme sa han også selv den natten han gikk til sin lidelse: «Mitt blod blir utgytt for dere til syndenes forlatelse». Slik vitner også den store skaren av evangelister: «Han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss». «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss», «.. for at han av Guds nåde skulle smake døden for alle». Slik synger også de frelste skarene med høy røst framfor Lammets trone: «Du ble slaktet og kjøpte oss til Gud med ditt blod».

Å, når dette blir levende og sant for hjertene våre, da blir vi straks fylt av Guds nådes Ånd. Nå har vi ikke lenger selv ord som virkelig kan opphøye og lovprise denne Guds kjærlighet; at han for vår skyld ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle.

For oss alle. Her har vi det tredje punktet i teksten vår, som åpenbarer Guds kjærlighet i det at han gav sin Sønn for oss. Og han gav ham for oss alle! Akkurat dette gir oss to særdeles viktige lærdommer om Guds kjærlighet.

Den første er det som ligger i selve uttrykket; at hver eneste en er forsonet med Gud i Kristi død. Ingen er utelatt. Alle er gjenløst med hans blod fra alle sine synder, fra døden og djevelens vold. Og kan, får og bør ta imot denne nåden, og bli frelst.

Den andre lærdommen er dette: Kristus ble gitt for alle. Og dermed også for de aller verste synderne. Da må også følgen av dette være at Guds nåde og kjærlighet må være totalt uavhengig av vår verdighet. Og da også uavhengig av gode og dårligere tider i våre liv. Den må altså være en fullstendig uforanderlig kjærlighet!

La oss fordype oss i dette, ofte og grundig!